

*A Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář,
jako když někdo mluví se svým přítelem.*

(II. Mojžíšova, 33, 11)

Slovo Kristovo

*o základních i vyšších věcech života člověka –
o jeho cestách světlem i tmou –
o jeho ponížení i jeho povýšení –
o všem, co člověk má vědět, aby poznal
svatou Vůli, velikou Moudrost a Lásku Boží.*

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1952 – 1972.

Přepisy textů z originálních rukopisů a první redakce J. V., 1952 – 2003.
Druhá redakce a typografie M. D., 2005 – 2006.

Malá předmluva

Kniha Slovo Kristovo je kniha vzácná a ojedinělá, obsahující přímé Slovo Kristovo, živě vnímané vnitřním duchovním vědomím člověka povolného způsobem lidským je tlumočit v jazyku českém.

Pokud člověk nezná jasně, přesně řečené směrnice, jimiž se má v životě řídit, aby dosáhl co nejdříve duchovního stavu, hlubokého a aktivního spojení s Kristem, může mít omluvu, že neznal a nevěděl, jak má žít. Pro toho, kdo rozjímá nad knihou Slovo Kristovo, nebude této omluvy, neboť pravda je mu již známa.

S knihou Slovo Kristovo přijímá každý vážnou odpovědnost za svůj život, neboť v ní je prostě a jednoznačně řečeno, co Kristus žádá od člověka, aby jeho život byl dokonalý. Poznání zavazuje k jeho vtělení do osobního i všelidského života každým, kdo je dostal od Boha jako dar, jako milost Krista!

Člověče, hlubino až ke mně bezedná –
v tobě jsem se skryl až k nepoznání sebe,
k nenalezení se v tobě
v obraze ponížení, slabosti a smrti,
jímž jsi v Zemi projeven.

Je však den měnící tvářnost věcí;
necht' zjeví, že v tobě jsem
a ty mou těžkou i slavnou cestou
Zemí – světem – kosmem.

Nuže – pojďme –
ať dojdeme ještě dnes k hranici těžkých věcí!
Zítřek je čas novosti všeho,
a tu vytvoříme po odpočinku v náručí Nebes,
kde je tichá velebnost a mlčení Boha
před životem i v něm...

Vám,
kteří jste uvěřili ve mne, že jsem váš Bůh, Pán nejvyšší,
ale vám nejbližší, vždy dobrý a milující vás –

Vám,
vyznávajícím mne rozumem i srdcem, životem práce, služeb a obětí,
činností moudrou a dobrotivou, smířlivou pokorou, dobrovolnou vnitřní tichostí
plynoucí z kázně těla i duše, statečným postojem v nepříznivostech,
trpělivou nadějí a stálou šlechetností, která vyhledává trpící a bloudící,
zachraňuje je a pomáhá, stírá jim slzy a zvedá je vlastní náručí,
když na těžké cestě se zastavují, nemohou pro slabost dál –

Vám,
kteří jste na své cestě ke mně dospěli až tam, kde Moudrost Krista
tíše, ale naléhavě hovoří jako učitel lidských duší dávající rady, pokyny,
hluboká poučení o životě tajemném, skrytém i zjevném pozemskými složitostmi,
rozpory, zmatky i trápením, kde Jeho Láska již navrhuje dílo vykoupení a obnovy,
vyvádí dění spásy ze slepých uliček do hloubek a šířek rozvoje, do tvořivé činnosti
budující život míru a jednoty bytostí –

Vám,
kteří na mne myslíte i v životních modlitbách silně bouřlivých světovým děním,
i tehdy, když noci přicházejí ve vzdechu unavených těl, ve starosti o zítřek,
i v nejpilnější práci, v odpočinku, a nadevše v modlitbách –

Vám,
jimž mé jméno je nade všechna jména známá, ctěná, milovaná,
jménem, v němž je i moc Zákon dát i ubrat z jeho přisnosti –

Vám,
jimž jsem jistotou ochrany i záchrany všeho dobra
na všech místech života –

Vám,
jimž mé Slovo je řečí Pravdy, je osvícením i posvěcením člověka –

Vám,
kteří jste mne přijali za svého Učitele a dospěli jste na své cestě ke mně na místo,
kde Láska má je ve Slovu laskavém a moudrém, jaké dávají jen rodiče svým dětem
jako rady a pokyny pro život –

Vám,
kteří jste dychtiví mé Moudrosti, Lásky i poznání mé Vůle, která vede váš život
k dokonalosti a kráse svatosti, účelnosti i užitečnosti pro celý svět zemský i Boží –

Vám,
kteří si nelibujete v kadidlech, jež vydávají zemské chrámy, ale v kadidlech,
jež stoupají ze srdce jako libá vůně vroucí zbožnosti plynoucí z víry
i lásky ke mně –

Vám,
kteří si z vlastního srdce budujete chrám Boží, aby váš Bůh do něho sestoupil
a v něm s vámi přebýval v tajemství věčnosti a nesmrtelnosti –

Vám,
kteří opouštíte svět svým srdcem, vkládající je do srdce mého pro jeden život
jménem boholidský, společně tvůrčí, jednotně láskyplný –

Vám,
kteří jste v dobrovolné oběti a kladete ji k oběti mé za všechno nedokonalé
a hříšné ve světě, aby se navrátilo v Lásku a pokoj rychle a již navždy –

Vám,
kteří bojujete o prvenství mého Slova mezi všemi slovy,
kteřá jsou mluvena i psána o Bohu, aby jméno Kristus poznalo všechno lidstvo
a je si zamilovalo tak, jako jste si je zamilovali vy, přátelé moji –

Vám,
kteří mi prokazujete služby, o jaké vás požádám a je předložím jako úkol a práci,
jako cestu trnitou a kamenitou, jaká je určena pro služebníky Boží Lásky
pro čas, kdy Ona trpí, neboť je jí určeno osvobozovat život ze zajetí zla –

Vám,
kteří plníte poslání člověka sloužit životu, mateřsky o něj pečovat,
a tomuto úkolu věnujete svůj drahocenný čas, místo v myšlenkách,
sílu duše i energii těla –

Vám,
kteří se učíte ode mne láskyplně žít a toužíte poznat věci mé i své,
aby byly vždy v souladu a plynuly v životní jednotu, jak je stanoveno:
že mezi Bohem a člověkem bude vždy svatá láska a nejtěsnější spojení –

Vám,
kteří pracujete nejen pro potřeby života na Zemi, ale kteří mimo práce rukou
pracujete i srdcem, vydávající lásku do všech stran v myšlenkách, modlitbách,
v čistém cítění, jež se spojuje s cítěním mým a tak skrytě pomáhá světu,
Zemi a všem, kdo živi jsou –

Vám,
kterým není lhostejný těžký osud vlastního národa, Země a všeho lidstva
i odešlého z ní do neviditelna, a snažíte se odvalit balvan zla z jeho cesty,
bránící mu vejít do Království Kristova –

Vám,
věřícím a doufajícím, vyznávajícím mne nejen ústy, ale zvláště srdcem,
celým životem vzoru Ježíšova –

Vám,
mírným a tichým, pokorným a smířlivým, statečným a trpělivým, moudrým,
laskavým a přívětivým, ochotným k práci dělníka na vinici Páně,
na rovinách myslitelství i v hlubinách duše mystika –

Vám,
čistým od hříchu mamonu i modloslužby, jíž je přijetí polopravdy
a zastíněného světla padlého andělství –

Vám,
kteří se navracíte k Bohu a již jste v Lásce Krista –

Vám
dávám Slovo své, vám dávám vyučení Duchem Pravdy –

Vám
dávám poznání skrytých cest Boží Moudrosti a Lásky vedoucích cesty
a osudy člověka životním vesmírem –

Vám
mé myšlenky letící s paprsky světla dát Světlo světu –
má učící Slova dávající rady a Poznání člověku –
pohled na jejich cestu společnou i odlišnou, již putují věčností stále spolu,
jako dvě velké, krásné, sobě nepodobné, ale i podobné děti života –
tajemství nevyzpytatelné...

Hluboké jsou studnice mé, v nichž je vlita Moudrost. Kdo nemá duši žíznivou po Moudrosti, jen maličko nabírá z jejich studnic; rty svlažuje jen malými doušky. Avšak ten, kdo má svou duši vyprahlou a žíznivou, ten mě stále prosí: Dej mi pít, Pane můj, abych já, Moudrostí napojen, dobře věděl, co mám činit, abych dosáhl spásy a žil podle Tvé Vůle na věky...

Rád slyším taková slova – rád podávám vody ze svých studnic, neboť ony mají v sobě Boží Sílu Života, a ten, kdo z nich pije, je duchovně silný. Ten pak, kdo je vnitřně silný, přemáhá zlé, vítězí nad ním a je pak obdarován nejen moudrostí ducha, ale také jinými dary, mezi nimiž je láska korunou všeho, zářící nade vším, dodávající všemu velkou krásu, užitečnost i účelnost.

Proč nežádáte na mně více vody z mých studnic Moudrosti, abyste se stali moudřími a věděli, co na vás žádám za činy, za myšlenky, slova i city, abyste mohli dosahovat dokonalosti, která je žádána na člověku, který vstupuje k mé pravici jako věrný služebník, jako syn milující Otce a Otcem milovaný?

Žádejte více vody z mých studnic! Jsou otevřeny a přístupny každému, kdo má srdce neporušené zlem světa. Žádejte po mně vody Moudrosti, neboť já je mám v bohaté plnosti, a těm, kteří o ně prosí, dávám vrchovaté míry, jestliže opravdu v duši žízní a hledají pravou Moudrost, touží najít Pravdu. Budete-li mnoho ode mne žádat, budete mnoho dostávat z Moudrosti i Lásky mé.

Jsou mnozí, kteří mě dosud o vodu Moudrosti nepožádali nebo žádají jen malou míru. Kdo málo žádá, málo dostává, a proto bývá chudý na duši, neznalý mého přání. Nezná-li mé přání, jak je může plnit? Kdo pak neplní má přání a nežije podle nich na Zemi, marně volá:

Otče, otevři, jdu k Tobě, tělo mi zemřelo a já hledám nový domov.

Takovému je odpověděno:

Odejdi od mého domu, nejsi mým synem, protože jsi nežil svatě.

Jen ten, kdo žije svatě, je můj syn, protože moji synové svatí byli a opět svatí musí být, mám-li je přijmout do svého domu jako své pravé syny. Jdi tedy a uč se svatě žít. Až se to naučíš, přijď, a já ti otevřu dveře dokořán a s Láskou tě přijmu do něho...

Žádejte hojně vody z mých studnic, abyste poznali, co je v nich obsaženo jako Moudrost i jako zákon, jako řád i příkaz daný člověku, jako směrnice pro jeho život, aby byl žit tak, jak má být žit: podle Lásky, Moudrosti i Vůle mé, která je zakotvena ve Vůli Otcově jako nedílná Jednota. Proto, co pravím já, praví i Otec, přání mé je přání Otcovo. Vy pak, plníce je, neodejdeté od domu Otcova, ale vstoupíte do něho jako svatí synové, až přijde chvíle vašeho rozloučení s tělem a Zemí.

Hle, jsem u studnice Moudrosti a chci vám nalévat, dát pít její živé vody. Pijte ji – pijte, ať jste naplněni mou Moudrostí, ať vaše žízeň po ní je tak ukojena na věky. Vy pak, sami napojeni, budete jiným podávat k ústům poháry vědění o životě mém i o životě člověka. Bude pak naplněno mé přání, aby všichni byli jedno v Moudrosti, Lásce i Vůli mé jako jedna svatá rodina, jejíž Pán je zároveň i její přítel. Budou-li pak všichni jedna svatá rodina, pak začne kralovat Láska. A když Láska kraluje, je život rájem...

Slovo Kristovo 1

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1952 – 1972.

1

Vydávám ze sebe Slovo Pravdy, aby ji poznal člověk
vytrvale ji hledající již dlouhý čas.

Kde jste, hledající?

Kde jste, žíznící po pravdě?

Hledám vás!

Volám vás, zarmoucené nad obrazem světa, nespokojené s lidskou moudrostí,
malou jako Země ve vesmíru, chabou jako krok nevědomého dítěte.

Sejděte se na cestě ke mně!

U mne se shromážděte!

Vystupuji na horu Boží Moudrosti a z ní promlouvám. Vysílám své Slovo k člověku, aby jím byl osvícen, aby započal dokonalý život, jehož uskutečnění je naléhavým úkolem.

2

Vstupte myslí do velké vážnosti a ponořte do ní i srdce.

Rozprostřel jsem před vámi nesmírný život, jehož každé místo žádá prohlédnutí, zkoumání i úvahy, co dobrého na něm je i co není, kdy z něho odstranit nepříjemné, nemilé a těžké, co a jak změnit, nebo co nového krásného dát.

Nelze dále chodit se zavazanýma očima, s rukama v poutech působících bolest, s nohama těžkýma hmotou. Co by se vykonalo, kam došlo? Maličké hnízdo nestačí pro orlí mládě, jemuž dorůstají křídla a čas velí směle letět v širý prostor života.

Spojte se a staňte se jedním velkým Člověkem, kterého přicházím vyučit, vychovat – dořící, co ještě zbývá, vyjasnit, co je možné, a dát, čeho je nezbytně třeba.

Začínáme tvořit dokonalost člověka, jak ji žádá jeho vesmírné duchovní postavení a jakou jsem mu z Nebe snesl a položil do středu bouřlivého života, aby jej zklidnila a bohatě naplnila, byla krásnou cestou ke mně a se mnou ke všem – a se vším pak dál a dál...

3

Člověku je uloženo mnoho obtížných úkolů. Kdo ke mně spěchá jako k nejvyššímu činitele všech věcí, touží být dokonalý pro mne i pro sebe, upřímně hledá spojení se mnou, vstup do svatého shromáždění kolem mne – nemůže se příliš rozptylovat světem, duši nořit do mělkých nebo stojatých vod.

Nedobrý život se nemůže ani zdaleka ke mně přiblížit, tím méně se mnou se spojit. Pro svou nedokonalost zůstává člověk stále v obtížích, očištěcích i předpeklí. Tam se požívá jen tvrdý chléb a bez vody.

Učte se proto žít, jak žádám. Vy však nemáte přesný obraz o tom, jaké chování, myšlení a jakou řeč požaduji. Nejste poučeni, jak významná je každá myšlenka, jak působí slovo i každé hnutí citu. To, co máte za Boží příkázání, je malá část toho, co člověk má znát jako dobré, čím má život jako člověk projevit. Nemáte jasno o tom, které skutky, jaká myšlení vás snižují a jaká posvěcují, jakými je zřejmá vaše nedokonalost, nebo duchovní stav.

V této neznalosti nelze déle žít. Přišla hodina odkrývající člověka dobrého i zlého až do velké hloubky. Aby bylo poznáno obojí, musím odkrýt vyšší zákony, které člověka hodnotí i soudí.

Proto od tohoto Slova čekejte sdělení o člověku, jaký je i jaký má být, jakého odmítám člověkem jmenovat pro jeho nedokonalost, protože velmi snížil důstojnost lidského života, s nímž jsem se spojil v Ježíši.

Kdyby nebylo toto spojení tak známé i plně zjevné na Zemi, mohla by být omluvou neznalost věcí. Ale že jsem již na Zemi promluvil, výmluva je velmi, velmi nesnadná. Nesnadnější a pak zcela nemožná se stane tímto Slovem.

4

Nedokonalost je mírné slovo, jímž posuzuji váš stav. Kdybych řekl: *vaše hříšnost* – pak bych si postavil zábranu, že bych vás nemohl vyučovat a seznamovat s věcmi důležitými, na nichž závisí váš budoucí život s jeho novými osudy.

Hříšné nemohu sám učit a osvětlovat jejich cesty, protože jsou vyňati z přímé milosti a musí dlouhý věk sami zápasit v bouřlivých vlnách hmotného dění o holý život. Mohu učit jen ty, kteří jsou očištěni z nejtěžších vin, je již vyrovnali a nahradili, uvědomují si svou nedokonalost a kajícně ji odkládají. Takovým mohu říci: Myslete, mluvte, číňte, jak žádám, jak stanoví a přeje si Bůh.

Mnozí uslyší a učiní tak. Tímto začne napravení člověkem porušených věcí, a to v nejvyšší čas.

Někteří vnitřně probuzení rozjívali již nad mým Slovem, o něm mluvili i k jiným, vyzdvihli je mezi všemi slovy světa, od nich oddělili a dali mu prvenství na Zemi. Pokud se však ono neprotiskne do celé duše, aby se s ní plně spojilo a přímo jí se stalo, nelze mluvit o proměně života v důstojenství boholidské, které jediné je můj milý syn.

5

Mé Slovo se samo nevtiskne do duše a v ní se pevně neudrží, nerozroste v plodný, krásný strom života. Je třeba i z lidské strany je v duši opatrovat a chránit jako nejvzácnější hodnoty, vkládat je pevně do vědomí, aby bylo v živé paměti, o něm přemýšlet, na ně myslet.

Váš život se zcela obrátí, spojíte-li se s mým Slovem celou duší. Každý pozná, že jste se mnou a ve mně živi, protože z vás bude mluvit moudrost, láska a dobrota.

6

Přemýšlení o mém Slovu duši namáhá. Ona v zaujetí zevním světem stěží od něj odvrací pozornost. Bez pevné vůle a kázně myšlení se neudrží v soustředění na to, co tělesně nevnímá.

Mne není možné poznávat vnějším rozumem. Duše, která nemá vyvinuté vnitřní smysly, nemůže mne vnímat, chápat život duchovní. Jsem pro ni neskutečný. Nevidí krásné a něžně jemné Světlo ze mne vycházející. Neslyší mé tiché Slovo, kterým v nitru promlouvám. Naplněna dojmy vnějšího života lidí i svého v tělesnosti zdráhá se přijmout a pojmout v sebe myšlení na skryté věci Boží, které s mým Slovem k ní přicházejí, jí pomáhají, Zemi žehnají.

Proto k ní silněji než dříve mluvím, jí důrazněji připomínám sebe i ji jako duši nezrozenou na Zemi, ale v loktech Lásky Boží v prvním stvoření.

7

Vy, kteří se chcete duchovně vyučit, mne blíže poznat a žít podle svatých zákonů, namáhejte se v duši, pracujte v ní myšlenkou i citem. nebudete-li sami na sobě pracovat, mé Slovo vám bude bez užitku. Ale nejen to, ono vás přímo obviní, že jste s ním

zacházeli podle zvyku světa, jenž sice zaujme mnohými věcmi, ale člověk na ně rychle zapomene a odhodí je jako starou, nepotřebnou věc.

Činíte-li tak se světskou moudrostí, budiž vám to prominuto, protože ona se změní časem i prací na Zemi konanou, řídí se zájmy hmoty. Kdybyste však tak zacházeli s Moudrostí mou, sesbíral bych slovo z duše odvádě, odhozené vaší nepozorností a lenivostí, a víc vám je nedal.

Stane-li se tak, budete bezradní a bloudící, vystaveni novým a novým soužením. Vráťte se znovu tam, odkud jste vyšli za svým napravením, za obnovením duševní krásy, lásky a boží moudrosti. Každý krok zpět na onu cestu však nese velké zvýšení strastí, zápasy s umíráním a smrtí.

8

Neznáte místo, odkud jste vyšli za svým napravením. Jen já je znám. Je to místo velmi provinilých rušitelů Božích zákonů. Je na něm život hrozný, v úplné temnotě, protože má tvář je od něj odvrácena.

Vy také nevíte, jak obtížné bylo vaše vystupování z místa temnoty. Já ano. A protože vím, hrozím se, že byste znovu museli podstupovat zápas s temnotou, prodírat se překážkami cesty za Světlem, chodit přes propasti zla, kde každý krok je zadržován a nohy poutány k nohám démona. Proto vás varuji, připomínám nebezpečí, nabádám a kárám, abyste šli výš a výše vytrvale, věrně a více neobnovili svůj pád.

Cesta k výšinám je namáhavá, ale nutná. Snadná chůze rovinami zleniví myšlení, které je pro duši důležité jako křídla ptáku. Proto se nezastavujte ani na okamžik před horami nesnadností, před houštím překážek. Jejich překonáním roste síla, potřebná jako sůl. Proto se nezpožďujte ani jedním dnem prožitým bez zamyšlení nad tím, co dobrého dal, čím mne přiblížil jako Cíl.

9

Mé Slovo ve vaší mysli je světlem vašich cest. Uvědomíte-li si, že máte pomocníka, vůdce pro své cesty, vezměte jej za ruku a dejte se jím vést. Sviťte si mým Slovem na každé místo života, na každou lidskou řeč. Hned poznáte, zda ten nebo onen člověk mluví podle rozumu vyučeného světem, nebo podle mé Moudrosti. Poučte se z toho, jak se mluvit má, nebo nemá.

Mluvte vždy tak, aby slovo neporušovalo ustanovení o lásce jedněch k druhým. Jestliže slovo toto ustanovení porušuje, hřeší mluvící člověk.

Vy, kteří se hříchu varujete, buďte velmi opatrní na slovo. Osvěcujte je světlem mého Slova, aby z něho nevycházela temnota a nekalila vám duši svými stíny, neprodužovala její cestu v utrpení.

Střežte své slovo jako silně zápalnou jiskru, která může lehce vznítit oheň, o nějž se vy sami popálíte, a to nejen na Zemi, ale především na onom světě.

10

Nemohu vás dosud přímo vzít za ruku a říci: Pojď tam a tam, nestůj zde, ustup, jdi vpřed, dej pozor, před tebou je kámen, hluboká propast, jedovatý had...

Nemohu vás v každé chvíli života varovat, povzbuzovat a utěšovat, Nemáte vyvinuty v sobě schopnosti pro slyšení mého Slova, pro vnímání mého doteku. A přece bez mého vedení nemůžete vědět, kam máte jít, co máte dělat, abyste šťastně prošli nebezpečnými úseky cesty, kdy život váš je v rukou pokušitelů a svůdců, kdy nevidíte před sebe ani za sebe. Nevíte, co jste dělali dříve, zda a jak jste žili a kde jste se nacházeli, než jste přišli jako lidé žít do Země.

Těžko se vám žije a těžko rozhoduje, kterým směrem jít na křižovatkách osudových cest, co přijmout jako pravdu života.

Potřebujete učitele. Potřebujete dokonale poznat i tajné věci svého života, skryté duchovní zákony, jimž je podrobena každé hnutí těla i v nitru duše. Potřebujete vědět, v čem hřešíte, co vás přenáší přes hmotu do mé blízkosti a mého přímého vlivu, který uklidní vaše osudy, takže budou pro vás radostí a ne bolestí, jako je tomu dosud.

11

Slovo mé je vašim učitelem.

Protože je neslyšíte přímo v sobě, abyste bez Písem věděli, jak máte žít, protože mé Slovo není ve vás a tak vám přímo neohlašuje to, co bylo, je i co bude dále s vámi i pro vás učiněno Otcem i Synem, i to, co máte činit, aby z vás byli synové moudří a svatí,

protože potřebujete vyučení,

protože potřebujete pevně formovanou a jasnou mou mluvu, v níž jsou pokyny i příkazy pro život bohumilý –

vydal jsem proudy svých myšlenek do rukou toho, který mne slyší a umí promluvit vaši řeči, aby do písma uložil mé nové poselství lidu, který je mi nakloněn, po mně touží a chce se stát mým milým, moudrým i oddaným synem.

12

Ať se zdá jakkoli podivným, že se ozývám a promlouvám Slovem Učitele, ať jakkoli o tom soudí svět, nemohu jinak ohlašovat a zvěstovat své poselství než způsobem známým lidu Mojžíšovu.

Nepřicházím mluvit přímo k těm, kteří jsou ještě vnitřně slabí a bojí se tajemností, nebo jsou opatrní z lenivosti duše, nechtějící znát a slyšet věci nové, aby se nemuseli více učit a namáhat duši rozmýšlením věcí složitých, a proto netouží podívat se hlouběji k podstatám a příčinám věcí, z jakých se skládá život člověka hřešícího i toho, jenž se z hříšnosti vymaňuje, a zvláště toho, jenž již duchovně pracuje a žije po mém boku.

Nemluvím takto k těm, kterým dostačuje vnější zbožnost a oni v ní zcela utonuli, zapomínajíce vyvíjet vnitřní dokonalost.

Nemluvím k těm, kteří se domnívají, že jsem člověka již dostatečně vyučil, nebo že jej poučili zemští duchovní.

Nemluvím k těm, kteří mé jméno mají za jméno člověka, nechápajíce, že Slovo se stalo Tělem.

Nemluvím k těm, kteří jsou naplněni pochybnostmi nebo přímým odporem k víře a naději ve mne.

Nemluvím k těm, kteří mají Boha v ústech, nikoli v srdcích a činech.

Nemluvím k těm, kteří mé jméno staví do úrovně proroků a jen prostředníků Slova.

Nemluvím k těm, kteří mají jiná jména za jména Boží, a ne jméno mé.

Nemluvím k těm, kteří pronásledují pracovníky a služebníky Boží ve jménu mém a nepoučení následky těchto krajně zlých činů, dál kamenují proroky.

13

Slovo mé je posláno k těm, kteří se již projeví jako ovce mezi vlky, holubice mezi jestřábi, pilní uprostřed lenivých, vřelí mezi vlažnými, jsou tiší k hlučným, mírní k hněvivým, snášenliví mezi původci rozbroje.

Tito neřeknou: Máme věřit v nové Slovo Kristovo? Nezaleknou se novosti, nepřejdou lhostejně mé nové poučení. Ti již dávno na mne čekají, že se vrátím, přijdu blíž –

otevřou srdce a každý z nich řekne: Pane, přijď ke mně a vyuč mne. Pane, vejdi do mého příbytku. Pane, zjev mi sebe samého, ať přestane mé bloudění, ať mi již nadejde čas dokonalé spásy.

14

Bláhoví jsou lidé, kteří se domnívají, že jsem již řekl vše, a proto není třeba již nic člověku zjevovat, ani k němu mluvit proroky. Bláhoví, kteří si představují můj příchod v těle, jaké se nosí na Zemi a které může vidět každý, hříšný i svatý.

Jen jednou jsem vzal na sebe tělo, abych tak projevily svůj úmysl spojit člověka opět zcela se mnou a proniknout jej sebou pro věk budoucí. Jeho tělo jsem tím vyznamenal. Stačí, co jsem mu jednou vtiskl připojením se na jeho tvar. Toto zapojení na něj trvá a působí vším, co je třeba ukázat jako obrazné vyjádření mých věcí i jako přesnou a plnou skutečnost.

Nejsem tomuto tělu vzdálen ani nyní, ale jen v Duchu je provázím a Jím k němu vcházím jednou z mnoha stran života, abych mu dal své znaky: pečeť Lásky a Oběti.

Má blízkost u člověka je nadále v tomto znamení. Můj nový příchod jinak a přímo poznatelný se projeví až ovoce obětí uzraje do bohaté úrody, aby jí byl umožněn soud, kde má více slov Láska než přísný Zákon. Tehdy se zjevím a své Tělo proměněné ve Světlo dám poznat všem.

15

Duch má Tělo ze Světla, které však není zjevně viditelné na Zemi tělesnými očima. Světlo Ducha vidí jen ten, který je již tímto Světlem osvěcen, září jeho jasem, svítí si na cestu svou i jiné, kde je ještě stín a chlad. Bez Světla Ducha je ten, který hřeší a tím vytváří kolem sebe temnotu, stav neutěšený, zoufalý a hrozný svými následky.

Zajisté duch člověka hýbe jeho tělem. Je-li však nízce projevený, tvrdě zlý, je temným obrazem, silným stínem, velkou překážkou na cestě své i mé, kamkoli jdu s pomocí a Láskou ve jménu Spasitel.

16

Jsem v Duchu živ a v Duchu přicházím. Spatřete mě, až se obléknete Světlem. Jím budete svědčit o sobě i o mně. O sobě, že jste se mnou spojeni; o mně, že jsem váš Bůh, Duch osvícovatel a Učitel, který své poslání u vás již plní. Těchto vašich svědeckví je velmi třeba. Jen vaše i mé splněné úkoly nesou jistotu, že ono obtížné dílo spásy společně konané bude zabezpečeno k oné velké hodině, která jako blesk z nebe přinese silné, svrchovaně vážné slovo: *Dost!*

Pak již vy ani já nepřidáme k vaší dokonalosti jako vůdčímu znaku spásy jediné jiskřičky světla, nejmenší kousek krásy. Jakými vás ona chvíle zastihne, takovými zůstanete na dlouhý věk, aniž se změní stavy; bude dán větší klid – odpočinek, mír a blaženost.

Čiňme, pokud je čas!

17

Ve velké nevědomosti je zástup lidí i těch, kteří věří ve mne. Mnohým se zalíbila tak, že ani nechtějí změnit způsob svého života, budovat silný vnitřní sloup dokonalosti, na němž v duši spočívám a vše vedu nejvyšší cestou. Řády, v nichž dosud žili, sloužili více tělu než duši. Tělu se žilo pohodlně a duše byla ve stavu spánku. Není to libý stav?

Neburcujte nás – volají – nechtějte po nás namáhání, usilování o svatost života. V Boha věříme a světu sloužíme, pro Něj mnoho pracujeme. Což nekonáme dost?

Odpovídám: Neotevřete-li srdce, rozum a celou duši k poznání pravdy o mně i o sobě, nebudete přijati do domu Otcova. Zůstanete ve stavu zaostalém, a podle toho bude s vámi naloženo.

18

Nikoho nenutím, aby přijal mou Moudrost. Kdo po ní sám nevolá, nedychtí, ten pro ni dosud vnitřně neuzrál. Přijímá-li ji vlažně, nad ní nerozmýšlí a nebere z ní poučení, není nadšen pro dobré konání, nemá pro ně ani sil, ani vnitřní rady.

Vím o těchto vlažných i nevyvinutých, kterým dosud mé Slovo neuvolnilo cestu k vyšším stavům. Nemohlo ji uvolnit, protože mu nerozumějí, jeho smysl upravují podle svého rozumu. Ani mé nové poučování, nové Slovo, jasné a pochopitelné, nezmění jejich stav na onen pro ně potřebný, mně blízký. Oni budou ještě dlouho rozmýšlet, jaký bude můj příchod a co přinese v soudu i milosti.

Bláhoví, kdyby místo čekání a planého rozmýšlení věcí neznalým rozumem proměnili nitro a celé je naplňovali láskou, pak by se dočkali mého příchodu k nim ještě v tomto životě na Zemi, který jsem určil za čas našeho setkání v duši lidské i ve světě očištěném bolestí.

19

Vím o vlažných, znám jejich počet a rmoutím se, že je musím vyjmout ze své přímé a pomocné pozornosti. Oni nepřijmou mou péči, sílu k nim poslanou pro clonu chladu a lhostejnosti, kterou utkal jejich nezáměr o vyšší život a vlastní stav.

Do uzamčených dveří bez klíče se nedá vstupovat. Oni mi jej do rukou nepodají zájmem o sebe i o mne. Oni jej ani sami nemají, protože jejich vnitřní nepoddajnost a velké chyby možnost spojení se mnou vzaly.

Obracím svou pozornost k těm, kteří jsou vůči mně otevřeni. Ani na ně nemusím silně volat a dožadovat se vstupu k nim skrze kříž jejich i můj. Jsou pro mé Slovo otevřeni a touží pro ně a jím žít. Jsou to duše vnitřně vyvinuté – *živé*. Poučím je, vyučím a vyvedu z bloudění na pravé cesty. Učiním je přímo svědky mého příchodu k člověku tím, že jim dám vidění sebe ve chvíli nenadálé, až přijde jejich i můj vhodný čas.

20

Vy, k nimž je upřena má pozornost, vy máte již mé Slovo. Víte-li o něm a poznáváte je, pak to svědčí o tom, že ve vás vidím duše již živé, schopné mne pochopit, v mém díle pracovat, šířit lásku, moudrost a tím spásu pro všechny.

Dbejte, abyste neztratili mou důvěru a péči tím, že byste se zastavili uprostřed mé cesty.

*Všechno, co vám dávám, přijímejte jako dar Otce,
neboť Slovo mé je současně i Slovo Otcovo.*

21

Kdo je shledán hodným plného vyučení, jaké je možné v tomto čase a které mu z Lásky dávám pro orientaci a sílu v nejtěžším úseku cesty, přijde do mé blízkosti.

Jak pozná, kde mne hledat, kde jsem jako Učitel? Ohlásím se nečekaným, zvláštním způsobem. Zavolám přes andělské vedení ty, kteří se mají shromáždit u mne a slyšet ode mne nové poučující, posilující i útěšné Slovo a přijmout Moudrost i silný dech Lásky. Nehleďte mne svým rozumem, že bych mohl přijít tam nebo tam, vyznamenat jednu církev před jinou, dát přednost některé z mnoha duchovních cest.

Mohu přijít prozatím k jednotlivým, osvíceným duším, zvláště vnitřně připraveným, živým v lásce. Nezjevím se celému shromáždění tak, aby mě vidělo, dostalo důkazy o mně a mělo ulehčeno hledání pravdy.

Ke komu přijdu, u toho způsobím věci zvláštní, jinde nevidané a neslyšené. Avšak člověk, k němuž přijdu, musí být duch od zla zcela očištěný, v němž již není hříšnosti.

22

Vidíte-li nebo slyšíte-li, že některý člověk dělá věci zvláštní, že se vychloubá a mluví jako bych já s ním a u něho byl, pak nevěřte. Nejsem chlubitivý ani ctižádostivý, dychtivý oslav. Takový člověk, ať cokoli před lidmi velkého činí, není se mnou.

Se mnou se může spojit jen člověk skromný, neschopný ctižádosti vlastního vyvýšení, tiše konající svou zbožnost i službu lásky v oběti. Jen takovému člověku, dějí-li se u něho věci neobyčejné, je možné věřit, že jsem s ním a jím působím ony zvláštnosti.

Zvláštností nazývám to, že člověk vidí nadzemské, slyší nadzemské a vnímá mne jako živou skutečnost. Takovéto věci jsou jistě neobvyklé a nejsou v moci člověka, ale v Moci mé.

Zjevení mé Moci na člověku je vzácné. Je dané jen v mimořádný čas a pouze pro úkoly posvátné, jimiž obracím v součinnosti s člověkem zlé v dobré nebo alespoň neškodné, nelze-li jej ještě učinit v plnosti služebníkem lásky, nositelem Krista v srdci.

23

Mne jako Lásku nemůže vnímat člověk, který sám lásku nemá a nezná její nesmírnou působnost. Takovému se svou Láskou neprojevuji. Láska, kterou lidé u mne znají z Písem, je jen částí mé Lásky.

Člověk není jen sám stvořenou bytostí, ale je i přemnoho jiných, kterým také dávám Lásku. Vnímá-li někdo mou Lásku v šíři života, pak je to ten, kdo vystupuje nad zemské lidství a poznává dílo Otcovo i mimo Zemi. Kdo takto poznává, je člověk, v němž působím, protože žádný člověk sám nemůže poznávat, co je mimo jeho tělo a zemské zákony hmotné, co je Otcovo dílo neviditelné, které znají andělské mocnosti jemu sloužící, a proto v ně zasvěcené.

24

Někteří duchové znají zákony života a velikost díla Otcova. Člověk však jako duch hřešící ztratil moudrost a znalost věcí Božích, jejich zákony a řád soužití. Nyní pracně a namáhavě hledá a opět se učí chápat svůj život, znát svou úlohu v něm.

Moudří duchové člověka poučují, ale neposkytují znalosti lehce, samozřejmě a všem. Jsou-li na Zemi již znalci duchovních věcí, jsou to lidé ponejvíce poučovaní některými z vyšších andělů. Moudrost takto získaná bývá však často porušena nedokonalostí přijímajícího člověka, ještě málo zjemnělého a s mnoha chybami.

K nedokonalému člověku nemluví Moudrost má. Ta je přitahována světlem lásky duše, a není-li ho, pak se přiblíží jen letmo a zase odstupuje. K hříšníku mluvívá a jej poučuje chytrost ďábelská, přinášející lidem do Země mnohé klamy, omyly a polopravdy. Jsou-li mylná poznání, je nesprávné a málo moudré vše konané, tedy i formy zbožnosti.

Proto je na Zemi mnoho sporů, zmatků a nejistot ve věcech zemského i duchovního života člověka. Obzvláště málo je poznání mých vztahů k člověku, vazby naší spolupráce v díle spásy. Tyto věci jsou nejskrytější a nejsložitější. Komu je sám nezjevím a neobjasním, marně nad nimi přemýšlí. Jejich hluboký smysl je mu skryt až do chvíle, kdy se vnitřně obrátí a jde pevně mou cestou nejen vírou, ale jejím konáním.

25

Aby již nebylo staletími opakovaných omylů a do hloubky mě poznali moji milí, oddaní a věrní nesnadné cestě Lásky, vydávám proudy pravé Moudrosti, vycházející ze mne. Vydávám je pro poučení a vyučení, pro poznání pravdy o mně i o člověku. Jak může člověk znát pravdu, není-li mu zjevena? On ji ztratil svou hříšností a je mu skryta. Proto člověk bloudí a je v krutých rozpacích, co je a kde je pravda.

Sám by ji také marně hledal, neboť je uložena na nepřístupných místech. Je skryta ve mně. Já jsem však mnohým nedostupný, protože jsem živ v Lásce. Kdo může k Lásce?

K Lásce může jen láska. Pro toho, kdo ji v sobě nemá, zůstávám nedostupný, skrytý. Nepozná mne. Protože mne nepozná, bude nešťastný ve svém životě, nebude si vědět rady se svým osudem. Je pro něho příliš složitý a obtížný. nedopátrá se jeho původu a příčiny. Bude zápasit s obtížemi, protože je bude přemáhat sám. Kdyby byl spojen se mnou, pomáhal bych mu a brzy by nabyl klidu a míru, rozvinul svou vnitřní sílu i krásu a takto žil se mnou u Otce.

Nemohu se však spojovat s každým, kdo má obtíže života a těžce s nimi zápasí. Mohu se spojit jen s těmi, kteří mne milují pro mne samého i ve všem stvořeném.

26

Poměry Země ukazují, že mě její obyvatelé nemilují. Mohl by být na Zemi život tak těžký, kdyby tomu tak nebylo? Pro naši vzájemnou lásku pomohl bych jim tak, že by se Země stala hledaným místem, do něhož by duše rády přicházely žít. Také by její život s lidmi sdíleli i vyšší duchové, kterým bych dovolil zrodit se v pozemském těle, aby lidstvu pomohli rozvinout život do vysoké úrovně duchovní i všestranného tvůrčího umění. Protože mne však láska do Země nepřitahuje, silně nevolá, nemohu Zemi prozářit sebou, oblažit a změnit její životy ve vzácné, krásné a šťastné.

Proto vy, ptající se, proč je na Zemi život neutěšený a těžký – vězte: protože pro nedostatek lásky není plně spojen se životem mým. Bude-li na Zemi mnoho lidí mne milujících, sestoupí do ní mé Království, Boží svět. Protože však mne milují dosud jen jedinci, nemůže se na Zemi rozvinout a v ní trvale zakotvit pokoj, radost a mír.

Milujte mne, projevujte lásku a usilujte o to, aby ji měl celý svět. Tak nejvíce, nejlépe pomůžete Zemi, sobě v ní i mimo ni, až vás z ní odvolám jinam a jinak žít.

27

Lidský život spojený s mým je dosud velkou vzácností. Takového života si velmi cením, protože není lehké projít obtížnou vzestupnou cestou z míst hříchu k rovinám svatosti. Tato cesta je naplněna překážkami jako zemské cesty kamením. Kdo po nich jde, je jako v ohni, v silné bouři, vším pronikající vichřici.

Dokončující svou vzestupnou cestu jsou ti, o nichž mluvím jako o lidech čistého srdce. Ti jsou mi nejbližší, s nimi spojím svůj život. Spojím-li se s jejich životem, dávám jim mnohé duchovní dary, které jiní nemají. Beru je k účasti na své práci určené času, kdy svět tone v hříšnosti, zápasí s mocí zla, je zkoušen a prověřován, co učinil dobrého a čím se zatížil, a proto mu nelze jít dál do světů vyšších. Práce tak významná je velmi obtížná a nemůže ji konat člověk vnitřně slabý a malé moudrosti. Jaké by byly výsledky?

28

Chci-li člověka učinit svým pomocníkem, musím jej zasvětit i do neznámých a tajemných věcí, aby byl poučen o svých úkolech, znal své zemské i kosmické poslání a dobře je plnil, protože jím vzchází obnova věcí, které ztratily svůj dobrý vliv na život bytostí.

Nikdo z lidí nepověřuje člověka chabého rozumu úkolem vyžadujícím bystrost, chápavost a pohotovost myšlení. Tím méně já se mohu obklopovat pomocníky neschopnými chápat a rozumět složitostem lidských životů. Jak by vzkvétalo dílo spásy, jak rychle by bylo vybudované, kdybych je vložil do rukou pomocníků bez moudrosti, nezasvěcených do tajemství života mého i jejich, do duchovních zákonů, řídicích vzestup člověka?

Chcete-li, abych vás připojil k sobě a dal vám vzácný a nesmírně krásný úkol mých pomocníků, uče se a snažte se a já vás do něho zasvětim. Potom budete vzácnými pracovníky v apoštolských službách vysokých stupňů. Vaše služby ocením a vysoce odměním.

29

I zemský rozum ví, že k úkolu, na němž závisí mnohé životy a jejich blaho, je nutná příprava a plné vyučení. Myslíte, že mé úkoly v oblastech nadzemských jsou snadné? Jsou těžké a složité, protože souvisejí se životem jiných říší kosmu, kde člověk dříve působil a má k nim dál nepřerušené vztahy i povinnosti s nimi spolupracovat různými způsoby.

Duchovní svět vytváří předpoklady pro těžké osudy člověka na Zemi, aby prací konanou v obtížích získal mnoho zkušeností a vnitřně vyvinul dokonalost, pevné myšlení a silné vědomí. Práce na vytváření osudu lidí je velmi odpovědná, nesnadná. Proto, kdo je k této práci volán, musí mít moudrost danou ode mne.

Světská měřítká moudrosti však nepřijímám. Často ti, které svět pokládá za moudré, jsou v mých očích nevědomé malé děti. Ty však, jimiž svět zhrdá, často volám a říkám jim: Pojdte, vyučení ctnostem tichosti, skromnosti a pokory, pojdte do vzácného úřadu, nastupte své poslání být vzorem všem.

30

Poznat věci neviditelné je pozemskému člověku nemožné. Poznávat je a rozumět jim může jen člověk, k němuž jdu blíže a sám jej skrytým, zvláštním způsobem mohu vyučovat, a to působením na jeho ducha Duchem svým. To však mohu učinit jen člověku vnitřně zjemnělému a ztišenému, odpoutanému od vnějšího tělesného života.

Soustředění pozornosti k vnitřnímu světu ducha je nejtěžším úkolem člověka na Zemi. Kdo se o to nesnaží všemi silami po celý život, nemůže očekávat zmoudření a dosažení dokonalosti. Svět jej tomu nemůže naučit, neboť je sám porušen. Nezná pravdu, ani Boží Lásku. Jeho životy jsou krátké a tím i bolestné, protože myšlenka na nestálost, zmar a smrt vždy vyvolává tíseň v duši.

Já učím dokonalosti. Kdo však nenásleduje vzor mnou na Zemi vytvořený, nedosáhne dokonalosti, neví ani, jaký má být, aby jej Otec nazval opět synem a přijal jej do Božího Království.

31

Mnozí mluví: Pane, jsme Tvými služebníky. Ale já říkám: Žádný sám od sebe není mým služebníkem ani jím nemůže být. Služba, kterou ukládám a vyžaduji, je rozsáhlá a jde za hranice Země. Kdo ji má plnit, musí být pro ni náležitě vycvičen, duchovně vyškolen a k lásce vychován. Koho nazvu svým služebníkem, musí znát zákony a řády života, aby si věděl rady v obtížných situacích, kdy je mnou volán na pomoc zemskému životu, lidem trpícím, opouštějícím tělo, i k jiným službám v životě posmrtném a duchovním.

Moji služebníci jsou mými spolupracovníky a musí vědět, co činím, aby mohli přispět na pomoc, volám-li je a vybízím ke službám. Ochota a obětavost plynou z láskyplnosti. Právě prostřednictvím svých pomocníků mohu dávat lidem pomoc i poučení, osvobodovat je od utrpení těla i duše.

Tak ve mně a mým jménem, které zjevuje slitovnou a obětní lásku, je člověk člověku bratrským přispěním a mou přímou pomocí.

32

Vybízím všechny, aby se snažili dosáhnout moudrosti ducha. Ona jim ukáže cestu z nesnází, spojí je se mnou. Moudrý ví, co jej povznáší a se mnou spojuje. Ví, že nade všechno si cením lásku a oběť, miluji skromné, tiché, vlídné, pokojné i různým způsobem pracující na duchovním poli.

Moudrost nabádá člověka k prospěchu, aby mne hledal, protože ví, že jen u mne dosáhne všeho, po čem duše touží a co nutně potřebuje pro život tento i nový, který jí připravuji. Moudrost vede duši ke mně, vkládá ji do lásky, která je pojátkem mne s člověkem, a proto dobrým vůdcem života; stále duši vyzvedá, učí a prohlubuje její vztah ke mně.

Žel, málo lidí tohoto spolehlivého vůdce hledá. Spoléhají na mou milost, že člověku ke všemu dopomohu bez jeho namáhání a usilování.

Nedávám milosti nehodným a nešlechtným, kteří v duši zahálejí, pracují nedostatečně, a proto jejich život jako křesťanů mi není k radosti, ale pro tíži na mých ramenou, kterou již dlouho nemohu nosit, protože čas mne vede od nehodných, vlažných a lenivých duší dál a bez nich k novému životu v lásce a pokoji.

33

Jsem dán člověku jako jeho strážce, vůdce a přímá Otcova pomoc. V mých rukou jsou mnohé věci, bez nichž se nemůže rozvíjet lidský život, nabývat věčnosti, ani duch člověka užitečné, blahodárné činnosti. Nemohu však tyto vzácné dary rozhodit na lidské cesty a říci: Lidé, sbírejte, zdarma dostáváte, berte plnou náručí...

Je stanoveno, že v potu tváře bude člověk jíst svůj chléb. Chleba je zajisté pro člověka dost, ale není na dosah ruky jako ovoce na stromě. Musí se pracně vydobývat ze země. Je to práce velmi namáhavá a obtížná, protože neosvícený rozum je velmi tvrdá půda.

Nesnadná práce se nekoná ráda, a proto je odkládána z času do času. S odkládáním jsou oddalovány ony chvíle, kdy já s člověkem všechno těžké v Zemi konám, jej v nitru sílím, stírám pot i slzu z očí, jdu s ním jako matka a svou péčí a ochranou jej skrývám v bezpečí.

Ne každý čas mne uvolňuje pro člověka. Cesty vesmíru jdou od Země dál, a já po nich odcházívám, kam mne Otec jako strážce všeho velkého i malého volá.

34

Duchovní chléb je zvláštní síla, z níž duše bere schopnost dobře řídit život, aby byl v souladu se životem mým. Stane-li se takovým, pak z toho plynou člověku věci nádherné. Počne se vnitřně rozvíjet, nabývá netušených schopností, vnímá Boží světy a účastní se tvůrčí práce Otcovy i v nadzemských sférách.

Soulad lidského života s mým má své krásné obrazy, v nichž vyzařuje duchovní zářivé světlo. Život spojený s mým je proto nejen pro blaho toho, kdo jej prožívá, ale i pro zduchovnění celé Země a její zkrásnění. Ke kráse se i já rád přibližuji, i moji andělé. Jsme-li si všichni láskyplní blízcí, ohně zla Země pohasínají, vonné vánky Ducha Lásky tiší bolest ohněm ožehlé duše i těla. Tak člověk člověku mírní strasti mou Mocí, naplňuje jeho život mnou.

35

Mám všechno, co člověk potřebuje pro rozvinutí duchovního života. Mohu dát vše a také dávám. Nechci však, aby on duševně zahálel a čekal, až mu ušetřím jako žebrákovi milodar. Požaduji na něm namáhání pro jeho spásu, aby on pracoval a já mu pomáhal.

Vím také, proč tuto práci vyžaduji. Člověk je pro duchovní činnost nadán. Má vlohy duše, rozum i myšlení, tělo k potřebným úkonům slovem i skutkem vyjadřovat stav své duše, že ona dobro hledá, je chce a vyvíjí. Nežádám nemožné, ale jen to, co je v lidských schopnostech a možnostech.

36

Člověk na Zemi neví, co je do jeho duše vloženo, a proto v sobě nic velkého a svatého nehledá. Já mu to však připomínám. Odkrývám jeho hodnotu ukrytou pod tělesností, pod zjevem a stavem života slabého a pomíjejícího jako noc a den. Mé připomínky jsou s lidstvem od jeho prvního myšlení na Zemi až po tuto hodinu. Znějí Zemi jako můj přísný i láskyplný hlas. Znějí dlouho a vytrvale, že už je slyší i kamení a skály na dně moře. Jen lidé nedbají Toho, kdo jim říká věci nemilé a žádá od nich zastavení v cestě za hmotou.

Dlouho tiše napomínám, obracím ze všech stran ty, kteří mají na očích hmotné pásky a v uších zvuky světa, pro něž neslyší řeč o věcech, které jsou jim dány jako život, jeho cesta do budoucnosti bytí, až Země pomine.

Nyní však měním své postavení. Nejdou již za nedoslýchavými, neobcházím nevědomé, nenabízím ruku k vedení těm, kdo mají před očima temnotu. Stojím na místě, kde jsou již duchovně probuzeni k novému životu. S těmi promluví a je napomenu nejsilnějším Slovem:

Zastavte se v pilnosti pozemské a jděte na úhor duchovních polí pracovat v duchu! Není Slunce nad Zemi na věky. Pracujte tak, ať vám ještě zasvítí na vaše kroky v těle za spasením, protože je stanoveno, že jestli se nenapraví člověk na Zemi, zůstává dlouhý věk jako velmi porušený v hrůzách temnot, jaké vládou za hranicemi Lásky!

37

Jen příčinlivému pozeňávám, jen pilného podporuji a snaživému pomáhám. Vím, život na Zemi je krátký, přeplněn prací pro tělo a na duši zbývá málo času. Avšak z toho mála času nesmí být promarněna jediná hodina. Vždyť proto jde člověk žít tělesný život, aby na Zemi rozvíjel duši, povznesl ji ke mně a odevzdal mi ji jako dobrý pracovník své dobré a již hotové dílo.

V tom je právě velikost zemského života, když za těžkých podmínek a při nedostatku času si člověk umí vydobýt duchovní chléb.

Chléb duše je síla, kterou hmota nemá, ale já ji mám v největší hojnosti. U mne ji každý musí hledat a dát mi najevo, že si ji žádá. Čím směleji a upřímněji touží a na mé srdce stále jemně myšlenkou i slovem t'uká, tím rychleji a bohatěji dostává žádané, jímž duše roste a rozkvétá jako růže dobře pěstovaná, stále zalévaná k radosti mé i k potěšení andělů.

38

Říkám-li, že snaživému pomáhám, pak velmi vyzdvihuji lidské přičinění. Určuji je za činitele, bez něhož není uznán žádný vysoký stav jako takový. Postranní cesty nemiluji a přehlédnu každou, jíž se člověk snaží usnadnit si těžký zápas se vším zlem o svou dokonalost, obejít přísné podmínky spásy.

Přičiňujte se, vezměte na sebe břemeno nesnadnosti duchovních snah na Zemi. Bude te záslužně zít, protože i jiným duším takto pomůžete v zaostalém, hrubém stavu nesoucím i do budoucna těžké obtíže a dlouhé cesty utrpením.

Zasloužíte si tím jméno Kristův služebník a já vám je rád dám. Jako všichni služebníci Boží vstoupíte do řad andělů a budete slyšet mé Slovo, vídat mě tváří v tvář. Odtud vás povedu až k výšinám Ducha, kde je radost, krása a mír i při velké práci tvůrčí pro celý vesmír.

39

Myšlenky na mne jsou počátkem velkých věcí u člověka, prvním krokem na cestě do Nebes. Jak na ně nemám čekat a toužebně je vyhlížet? Záleží-li vám na někom z lidí, nesledujete pozorně jeho život? Jistě se radujete, dosáhne-li úspěchu a jde dobrou cestou. Tak i já stále pozorně sleduji lidský život, neboť mi velmi záleží na člověku. Raduji se, jde-li ke mně, a neohlíží se na mínění světa.

Cesta ke mně je vždy vybočením z řad lidí jdoucích do širokých bran tam, kde není požadováno sebezapření a pokorné přijetí kříže pro spásu svou i bratrů. Radost mám nad tím, kdo přijal těžké, aby zakrátko byl lehký, volný jako pták, je oprávněná a já na ní stavím pro ono krásné lidské počínání celý nový, lepší svět zbavený těžkostí.

40

Kdo myslí na mne, na toho myslím i já. Na koho začnu myslet, začne se měnit k dobrému. Mé myšlenky jsou naplněny Moudrostí a Láskou. Proto s mou myšlenkou na člověka jde souběžně péče o jeho život a jeho budoucí osudy, aby se brzy uklidnil, duši posílil mou Láskou, ve které je pro něj vše.

Milující touží, aby milovaný byl obklopen tím nejlepším, co život má. Má Láska k člověku touží, aby byl brzy v mé blízkosti, kde mu bude dobře. Na věky přestanou mu obtíže, s utrpením vyhasne i oheň, do něhož už nic není dáno k hoření. Tak dlouho již toužím po vyhasnutí lidského neklidu a bolesti!

41

Lze nabízet pomoc tomu, kdo ji stále odmítá, chléb podávat tomu, kdo není hladový? Je možné nabízet pohár vody, když o něj nikdo nežádá a žízeň vůbec nemá? Kdybyste takové věci činili, neřekli byste jedné chvíle: Já bláhový, co to dělám – nemarním čas? Půjdu raději dát chléb hladovému, vodu žíznivým a svou pomoc tomu, kdo o ni stojí a o ni žádá, budu pak užitečný a nepromarním čas...?

Ani já nedávám lásku srdci chladnému, které o ni nestojí, ji si nežádá; nedávám moudrost tomu, komu stačí zemská vzdělanost a jiné nehledá.

Těm, kteří jsou nerozhodní a váhají, mají-li jít ke mně pro Moudrost, prosit o mou Lásku, spokojující se povrchní láskou lidskou a povrchní moudrostí světa, dám jen tolik, kolik žádají a jak se chovají ke mně v myšlenkách. Beze mne zůstanou v polovině cesty, kam je uvedla vzdělanost pozemská.

Avšak horliví v dobru, lásce a oddanosti dávno je předejdou a budou v míru spočívat tiše a bez bolesti, když tito vlaštní, lhotejní a mně dalecí teprve vykročí dál a ještě v obtížích, které dávno už měly být překonány a uzavřenou kapitolou.

42

Mé cesty jsou vám neznámy. Nechci však, aby tomu tak bylo i nadále. Neznalost zaviňuje, že se lidé nesnaží spojit své cesty s mou. A přece je nutno, aby lidské cesty vplynuly v mé jako malé praménky vody v řeku připojením se ke mně celou duší.

Dokud se ke mně nepřipojíte, půjdete vnitřně sami a v duševním osamění smutní, bezradní a zmatení problémy života svého i celého světa.

Půjdete-li však životem se mnou, všechno u vás se změní k dobrému. Nebude bédování nad těžkým životem. Ve mně naleznete nejkrásnější Lásku, nejvyšší Dobro – svého Boha, který vás střeží otcovsky i mateřsky, je vám bratrsky blízký a provždy silný ochránce.

43

Kdo vás má vést k mým cestám, vysvětlovat jejich směry a jednoznačně prohlásit: Pán váš jde tam a tam. Jděte rychle, ať Jej dostihnete a jste Mu stále po boku. – ?

Ani svatá Písma vám plně neobjasní, kam jsem přenesl své cesty, kde a zda dál se s člověkem a pro něj lopotím. Svatá Písma ještě mnohé tají a jejich hloubky člověk dosud neobjevil i když v nich čítá každý den. Jsou mu zastřeny až do mého příchodu k vám, kdy dám poučení, vyučím lid a on porozumí i Písmu; vstoupí mu do mysli to, co dříve neznal, co mu bylo vzdáleno.

Ale porozumí lid v nitru oživený, otevřený dobru. Takový si uvědomí své duchovní bytí, které s tělem neumírá, je částí mne.

Svaté cesty nevyhovují tělesnému rozumu. Zdají se nepřirozené, nemožné a k neuvěření. Jen ten, kdo uvěří, že je duch, může pochopit tajemství věcí přesahující hmotný život. K takovému mluví slova Písem, jej oživují. Písma mluví a člověk se ptá: Co znamená tato řeč?

Ano, divnou řečí mluvili ti, jimž bylo dáno mluvit o Bohu a věcech budoucích, které se teprve stanou. To proto, že lid je příliš hříšný, propadlý hmotě. Slovo jasné pravdy je svaté a dává se jen svatému. Kdo byli svatí, k těm přišlo a dalo jim hluboká poučení. Oni je sdělovali dále, ale jejich slova dosud čekají na lidské pochopení.

44

Jinak chápe člověk hříšný a jinak rozumí člověk svatý. Co je svatému jasné a pochopitelné, to je hříšníku záhadou i nepravdou. Svatý je u mne, hříšný u světa a ducha temnoty. Stojí na opačných stranách nazírání.

Ten, kdo je u mne, zajisté mi dobře rozumí, protože jsem mu blízký. Kdo je ode mne odtržen a vzdálen, nemůže mne slyšet jasně a s pochopením. Proto ti, kteří jsou daleko ode mne, vždy žili jakoby má slova neslyšeli, ať jsem mluvil cokoli v přísnosti či zaslíbující Láse.

Jak bylo, tak je – lid se nezměnil k dobrému. Je dál propadlý temnotě. Boží Slovo k němu nemůže, a proto je neznalý toho, co zjevují jako život ducha, jeho osudy, práce a úkoly. Je-li nevyučeny, nemohu jej přijmout do služeb k přímé spolupráci. Nepřijímám-li jej já, je ve službách zla a rozmnožuje je na Zemi. Škodí mému dílu i sobě, lidem a všemu na Zemi i na Nebi.

45

Pravím: Až přijdu, vyučím lid.

Kdy to bude? Mnozí mne čekají v ten či onen čas, jiní hledají znamení v zemském i hvězdném dění, kdy přijde Pán k soudu světa.

Nikdo s určitostí neví, kdy přijdu, protože ze Země nelze nahlédnout do kosmického pohybu věcí, na nichž má člověk jak vinu tak zásluhu spoluvytvoření.

Dívám se na svět shůry a jen tak lze vidět příhodný čas, kdy člověk už nebude moci dál, ani více konat dobro i zlo na Zemi.

Ani lidé nejsou připraveni na můj příchod, protože nečinili tolik dobra, kolik mají přikázáno.

Přicházím k těm jedincům, kteří si již duši očistili, zjemnili a naplnili láskou. Těm dám vyšší poznání a chápání. Budou přímo vyučeni Duchem ve svém vědomí. Nebudou-li mě sami slyšet ve svém srdci, vyučím je těmi, kteří mě již slyší.

Tak bude porozuměno všemu, co bylo dříve mluveno a psáno o mně i o člověku.

46

Nahlížím do lidského srdce a zkoumám, kdy je vhodný čas mého příchodu v ně.

Vy, kteří čistého stavu duše dosahujete, vězte, že příchod Páně je pro vás blízký, že již začal svou cestu vaší myslí k jejímu osvětlení.

Vy, kteří si uvědomujete svou velkou nedokonalost, usilujte již, abyste byli čistí od zla co nejdříve, abych mohl i k vám přijít, vás posvětit a obnovit, přijmout do svých služeb a dát vám svou Moudrost i Lásku. Dosáhnete-li těchto posvěcení, budete schopni jít se mnou společnou cestou za nejvyšším cílem, který jen já znám jako život budoucí, jeho blaha i tvůrčí díla věků.

47

Znovu připomínám a zdůrazňuji potřebu čistoty duše. Bez ní nelze do výše nebeského života. Čistota duše je svatá věc, a protože jí na Zemi není, je potřebí ji do Země vkládat. Kdo ji tam má uvést, není-li v duši člověka? On formuje život Země a dodává smysl jeho dění. Duchovní hodnota a vyšší krása života vycházejí jen z nitra člověka.

Jaký obraz života může dát člověk nízký a hrubý, tvrdého myšlení, chabého vědění a bez lásky? Jaký je sám, takový život zobrazí a položí druhým v cestu radost i velké utrpení. Jemní, moudří a vnitřně čistí lidé změnili by zakrátko Zemi v ráj.

Změň se, člověče, a bude se ti i na Zemi krásně žít. Vstoupíš-li na úroveň lásky, budu s tebou mluvit v jasném dorozumění a ty se budeš jak bezstarostné dítě těšit na příští den.

48

Je bolestné mluvit o životě krásném, je-li lidem Země vzdálený, ba téměř nedostupný.

Lidé prosí: Pane, dej nám život pokojný, dopřej nám mír, uveď nás do spásy, uděl nám své milosrdenství!

Odpovídám: Ve vašich rukou je toto všechno, zač prosíte. Avšak, žel, vy sami zabráňujete, aby všechny krásné věci vstoupily do vašeho života a v něm trvale zakotvily.

Dokud se v nitru nezměníte, nebudete usilovat o svou dokonalost, marně budete volat i po míru a pokoji. Vstupuji jen tam, kde je usilováno o mír a odpuštění, kde láska není jen vzácným hostem v srdci, ale je v něm vším. K takovému srdci plynou náruče milostí, sestupují celé hory lásky. Nelaskavému srdci se vyhýbají i andělé.

49

Můžete říci: Andělé nemají tolik lásky jako máš Ty, Pán a Bůh náš. Ty můžeš dát třeba i hříšníkům, pomoci vždy a všude.

Komu však nedají andělé, nedám ani já, neboť oni jsou prostředníky mých darů člověku. Oni jsou se mnou jedna Láska, jedna Moudrost, jedna Vůle. Dobře vědí, že nečistě srdce je sídlem duchů temnoty a kde jsou tito, tam nemůže vejít anděl lásky, jako oheň do vody, ryba na břeh bez porušení své formy.

Chcete-li abych vám pomáhal, vyčistěte dokonale své srdce od vší temnoty a já vás zahrnu vším, po čem toužíte: milosrdenstvím, pokojem, láskou i pomocí. Váš návrat k Otci se stane skutečností radostně a plně žitou. Může si člověk přát větší odměnu za to, že usiloval denně v sobě rozsvítit světlo lásky v čistý, silný plamen?

50

V čistotě duše mám zalíbení. Jestliže jí dosahuje, nazývám ji pannou. Je-li pannou, je i nevěstou. Nezaslouží si nevěsta lásku a nejkrásnější ozdobení? Ano, zaslouží si lásku, protože je krásná a neporušená. Budete-li krásní a neporušení, zasloužíte si velkou Lásku ode mne i od Otce.

51

Přemýšlejte o tom, co je čistota duše. Učiňte si ji velmi žádoucí, nejvyšší potřebou života. Tento obraz si zamilujte a vložte si jej do vědomí i do srdce. Vytvořte v sobě stav bez hříchu a zlo si neumějte představit. Vstupte v plné dobro a jím tvořte svůj nový život. Starý člověk je duše hřešící. Nový člověk je duše čistá.

Jen tento nový člověk je můj syn, syn Boží, jež miluji, s nímž sdílím všechno jeho a on se mnou své i mé. Jej mohu oslovit: služebníku věrný – pomocníku můj – můj příteli – můj drahý bratře...

52

Pokud si nezamilujete čistotu duše jako matka dítě, člověk své nesnadné, ale již vykonané dílo, nelze vám pomoci ani v práci pozemské, která má své obtíže, protože je součástí procesu vašeho obrození cestou bolesti. Bez přímé pomoci mé zvětšuje se její nesnadnost.

Budete-li však usilovat o čistotu své duše jen z nutnosti a povinnosti, nebude ve vás celá a dokonalá. Práce z donucení nemá ochotnou účast srdce, a co bez něho je činěno, nemá trvalý úspěch a zdar. Jen touha po dokonalém stavu urychluje jeho vývin, takže může být dosažen již v tomto vašem životě.

Jak však probudit touhu po duševní kráse, je-li k ní lhostejný vztah? Volejte ke mně:

Pane, pomoz mi, rozteskni mou duši po Tvé blízkosti, po všem krásném, co duši k Tobě vede a dovede.

Proste o touhu duše a já pro upřímné prosby vám obměkčím srdce, zjemním je a cele očistím dobrým úsilím, které ve vás rozvinu a provždy upevním, Pak začnete hledat

cesty tiché a čisté, po nichž se ubírá člověk svatý, na ně vstoupíte a stanete se na nich poutníkem vytrvalým i šťastným vědomím, že dochází k cíli.

53

Chcete-li mít to, co vám chybí, obraťte se ke mně. Nechci vás vidět jako vnitřně chudé, duchovně nevědomé. Chci vás ukázat všemu tvorstvu jako vzorné, dokonalé syny, jejichž život je podobný mému, aby všichni si vás vážili a ctili, sledující váš krásný příklad života, hodný následování v úsilí a přímém činu obnovit krásu duše, která uvadla jako květ bez vody nebo ve vodě staré.

Trvale stojím nad lidským životem a sleduji jeho cestu, ať jde ke mně nebo mě mívá pro velké zlo v ní. Nikdy vám neřeknu: Co je mi po vašem životě, lidé, sami jste hřešili, sami se očist'ujte od vin.

Láska nikdy nezhrdá a tvrdě neodsoudí. Hřích mě oddělil od lidí, jejich zlý život mě zdržel v pomoci jim. Přesto nejsem nikdy lhostejný k životu i nehlouběji sníženému, jemuž se člověk i u svého bratra vyhýbá.

Líto je mi, že nemohu pomoci pro lidské viny, pro zatvrzelé ulpívání na špatných řádech života, vládnoucích Zemi. Radost mám, jsou-li viny usmířeny a vyrovnány v bratrský vztah vzájemných pomoci. Rozmnožte tuto mou radost a já vám ji stonásobně vrátím v osudových chvílích, kdy vám je těžko v rodině, národě i na celém světě.

54

Prosí-li mne kající a lítostivě volá: Odpust', Pane, mé viny – začíná u něho proměna. Skloním se k jeho duši a jako na dlaň položenou ji prohlížím do každého záchvěvu myšlení i slova. S mým zájmem o ni přichází k ní ono vzácné, co dává jen Otec: odpuštění vin. Na člověku pak záleží, aby nabylo platnosti jeho upřímným pokáním.

55

Říkám vám: Nebudete-li usilovat a pracovat pro své očistění a obrácení ve své duši pilně, snaživě, upřímně a vytrvale, nedočkáte se ani po smrti těla odpočinku a klidu.

Kdo tuto stanovenou práci neukončí se zdarem, nechť nečeká posmrtný život v Nebesích. Tam vstupují jen dokonalí duchové, jimž nelze nic vytknout v myšlení, řeči ani skutku. Nedokonalí musí vstoupit na místa, kde jsou těžce prožívané kárné a výchovné procesy a utrpením se každý učí žít dobrem a v lásce.

Pokud člověk potřebuje kárání a výchovy, nemůže přebývat v radosti. Kárání duši tísní. Potřebuje-li člověk očistění, nemůže žít tam, kde ho již není třeba, kde je pokojná práce na úkolech lásky a jejich vydávání všem tvorům. Láska takto postavená je stav boží, svatý, do něhož nelze vstoupit duši nečisté. Toužíte-li v něm žít jako nebešťané, musíte být dušemi bez stínu provinění proti Lásce.

56

V čem spočívá práce duše? V přeměně nedokonalého stavu ve stav dokonalý. V duši je stav podobný stavu nezpracovaného a neztvárněného kamene, který leží na cestě bez užitku. Kdyby byla duše ponechána v tomto stavu, mohl bych ji postavit na úroveň duší andělů, aby s nimi navázala jednotu? Sami řeknete, že to není možné. Vždyť ona neumí láskyplně myslet, ani jemně, ochotně a vlídně mluvit. Jak by mohla lásce pomáhat skutky, podporovat ji v jejím úsilí o zkrásnění života?

Pokud lidská duše tuto činnost nevyvíjí, její život nese malou hodnotu a může být škodlivý jí samé i okruhu jejího vlivu.

Každý se rád zbaví věcí neužitečných, aby nezabíraly místa věcem užitečným. Co já mám učinit s těmi, kteří svým životem nejen nepomáhají, ale škodí?

57

Přeměna nedokonalého v dokonalé je obtížná, nesnadná a není ani za jeden život na Zemi hotova. Každé zdržení v tomto úkolu, přehlédnutí jej a oddálení, je nebezpečím, že požadovaný úkol nebude hotov ve stanovený čas. Otec neponechal na libovůli člověka jeho napravení, ale stanovil čas i místo jeho průběhu. Rozděлил jej do tisíciletí, staletí a v nich i každému dni určil, co v něm má člověk vykonat pro svou spásu; také míru dokonalosti, stupně vývoje od jejího dětství až po zralý stav moudrosti.

Proto jsem se stal Učitelem člověka, aby žil užitečně pro službu životu, slávu díla Boha Stvořitele a radost Otcovu i svou.

58

Učitel se namáhá, ale Jeho slova nepadají do duše toho, kdo má být vyučen a poučen. Stane-li se tak přece, neujmou se v ní, jako se neujme seménko v půdě nepřipravené, nezorané. Žáci jsou nepozorní. Tisíce věcí světa odvádí jejich pozornost od mých slov, příkazů, napomínání a varování.

Prísňm zákonem a řádem kázně je zabezpečeno dílo napravení člověka a zkráceno i zastaveno jeho bloudění vesmírnými světy a z toho plynoucích strastí.

I bloudění může být výchovnou školou zkušenostmi; avšak jenom pro samo bloudění nesmí být člověk živ neboť je součástí díla stvoření, které neustále roste do velikosti a má být stále krásnější, trvalé hodnoty.

Učitel se může vzdát své práce, vidí-li, že jeho poučování není přijímáno s dychtivou pozorností, že žák se nemění k lepšímu, je lhostejný. Já se však své práce nemohu vzdát za žádných okolností, protože na ní spočívá budoucnost člověka. Bez procesů obnovy, v zaostalém stavu a jako škůdce byla by jeho existence nemožná. Neustanu. Ještě silněji budu člověka volat do řad duchů svatých, jej učit, kárat, připomínat úkoly a čas pokání i napravení až k jeho vrcholu.

Má účast s člověkem platí i pro toho, kdo bude opozdilcem a jako poslední na cestě návratu, žák propadlý ve všech třídách mé školy Lásky a Moudrosti. I on s mou pomocí zpoždění vyrovná.

59

Mnohou formou jsem učil lid s ohledem na dobu, která je a prožívá své zápasy s překážkami dobrého vývoje. Ty, kteří mají mé jméno za jméno Boží, chci zasvětit do všeho, co má člověk vědět a konat, jak žít. Tito mají nejdříve dosáhnout žádaných stavů a vejít do spojení se mnou, ujmout se díla obnovy celého lidstva a pak i tvorů nižších.

Žel však, žel! Ti, kteří by měli stát na místě prvním, stojí na místě posledním, až za těmi, kteří mému jménu nevzdali úctu. Stojí na posledním místě svým vnitřním porušením, které se nesnažili včas napravit, stavem, který vyřazuje z úrovně lásky.

Zpomaluji i zdržuji proud svých poučujících slov k těm, kteří se postavili do posledních řad, protože nedbali ustanovení, neusilovali o dokonalou moudrost ducha láskyplnosti. Obracím se k hledajícím dokonalé spojení se svým Bohem, činíce pro ně vše možné v duši, těle a ve stanoveném čase.

60

Volám:

Pojďte blíž a ještě blíže ke mně, směle a odhodlaně, protože na váhání a prodlévání jinde není čas. Ne do staletí, ale jen do roků je vložen čas, který vás má zastihnout u mne a v jednotě s mou záchrannou činností pro celý svět.

Buďte dychtiví mého Slova, vy toužící po svém osvětlení jím. Slovo Boží dávám srdcím a duším v mé blízkosti bez rozlišení.

Nerozlišuji formy, které si jejich víra dává. Jen život rozlišuji podle jeho obrazu světla nebo temnoty, jak je tvoří myšlení a cit. Ten, kdo věří, že Bůh je a jde pokojnou cestou v dobrou, lásce a oběti, je pozván, aby vstoupil do řad těch, které vyučím a povedu ve jménu Slova, ve jménu Ducha Pravdy cestami krásnými a vysokými, jakými jdou vesmírem nejvyšší, nejmoudřejší duchové k práci blahodárné, k blahu svatých.

61

V mém Slovu přichází poučení pro život pozemský. To je však úvod Slova Učitele. Země je přípravou na život vyšší. Proto na ní a pro ni mé Slovo nekončí své poslání. I v dalších cestách budou stát mé školy Moudrosti, mé svatyně Lásky.

Neprokonáte-li však první stupně duchovního vědění zde v pozemskosti, neotevře se vám škola vyšší, nepostoupíte dál. Ale této úvaze nelze dopřát místa v mysli. Co zákon žádá, musíte naplnit, v hodině stanovené se vyučit, projít zkouškou a se mnou vystoupit výš a dál.

62

Pro mé vyučení vás musí být náležitá příprava, spočívající v prokonání mnohých zkoušek. Každý vyučovaný dostává vysvědčení o své pilnosti a chování. I já je na vás žádám, abyste se osvědčovali jako pro mne připravení, zralí znát více z mého i vašeho působení i z tajemství bohočlověka.

Každá tíseň na vás klade odpovědnost, protože jí jste zkoušeni v trpělivé lásce, pravé víře a stálé naději, i v tom, jak chápete své poslání následovat Krista.

Následování mne je cesta daleká. Pozemský život je na ní jedním krokem, ale tak závažným, že bez jeho prokonání nelze vůbec pokračovat na mé cestě kdekoli a kamkoli jí jdu dát Světlo, Lásku a krásu životu a Boží mír.

Dlouhá cesta je jen pro vytrvalé chodce. Buďte vnitřně silní, abyste mne mohli následovat. Získejte pozemským životem pro ono putování se mnou nejlepší vysvědčení.

63

Každé pracovní úsilí k dobru člověka má mou skrytou podporu a požehnání. Práce duši posvěčující vrací jej Otci. Nejmilejší je mi a mnou vysoce ceněno je snažení, připojit k lidským věcem věci Boží, do nich lidství zcela vsunout a tak mu dát to nejlepší a nejvyšší: poslání zjevit člověkem Krista nejen v oběti, ale v činnosti bohumilé, naplňující Zemi účelnými a krásnými tvary hmot, dobrým řádem soužití a lidské spolupráce a mírem božím.

V tomto lidském jednání a činech je paprsek radosti pro mne. Jím vyvstává pramen Síly a Moci Boží, který ze mne vyjde a plyne k člověku jako jeho znovuposvěcení.

64

Člověk si sám nemůže posvětit život, ale může jej učinit hodným posvěcení tím, že jej naplňuje duchovními myšlenkami a city, jimiž duše krásní jako v jarním čase příroda.

Láska Boží posvěcuje svou tajuplnou svatostí život jí zasvěcený a věnovaný. Rozhodnutí zasvětit život lásce, musí vyjít z člověka. Ten jí musí věnovat místo v sobě i tam, kde lidsky působí, na ně ji přenést a postavit do středu své pozornosti jako nejdůležitější věc života, předpoklad dobra svého i všech, zabezpečení krásné budoucnosti v domě Otce.

Čekám na toto rozhodnutí člověka mnoho tisíc let. Ale blíží se hodina, která ukončí mé vyhlížení spěchajících s láskou k Lásce nejvyšší. Je to chvíle stanovená od počátku rozdvojení, kdy se láska člověka oddělila od Světla a tak vytvořila dlouhou noc spánku duší. Čekal jsem dlouho, než byla probuzena ta spánkem zemdlená. Probuzený, bdělý, vědomý zajisté ví, co je třeba činit, aby prozahálené bylo nahrazeno a nutné dílo včas hotovo.

65

Hledáte-li dosud svou radost a štěstí v cestách světa, budete ještě dlouho žít bez nich a v nářku na mnohou bolest duše a mnohá tělesná trápení. I když věci světa mají svou důležitost, já přece do nich nepoložím plnou spokojenost člověka.

Nebuduji hmotu pro stálý domov člověka. Nebude nikdy zahradou odpočinku, obrazem ráje. Proto nevkládejte do ní srdce, a rozumu jen tolik, aby i v něm zůstalo dost místa myšlenkám na mne, na vyšší krásný svět Krista.

Těší-li člověka věci těla víc než věci duše, ten se ode mne ani ve svých těžkostech nedočká útěchy. Nechť náruč světa utěší toho, kdo do mé nespěchá. Když však léta člověka vedou ke hrobu a utrpení duši svírá, je slabá a marná světská útěcha.

Pozdě je rozpomínat se na mne na sklonku života. Kdo na mne nemyslel ve svěžesti těla, toho v jeho stáří nepotěším. Troška pozdního vzpomínání nenahradí ztracený čas, kdy na mě nemyslel, zapomněl na duši, kdy si dětsky hrál s věcmi světa.

66

Kdo z lidí může vědět, jaká je pravá Láska? Z ní je na Zemi znám jen jeden její paprsek, jeden lísteček té nádherné stolisté růže, která zdobí andělský svět.

Milujete-li pravou láskou, jste moji synové, na kterých však žádám stvrzení tohoto vysokého stavu. Požaduji, aby nejen v srdci milovali, ale přímým zjevným skutkem pomáhali i všem zlým tohoto světa, velkým dobrem překonali zlo a tak se nalilo tolik vody do jeho ohňů, že by je neroznítíl znovu ani silný vítr myšlení mnohého nešlechtníka.

67

Ve zlu spočívá nebezpečí nejen pro život váš, ale pro celý hvězdný svět. Zlem se vychylují i nebeská tělesa ze stanovené dráhy a všechna volně vířící hmota se seskupuje do nežádoucích tvarů bez vnitřní soudržnosti mé Vůle. Není-li jí, vše se rozpadá a dští zkázu a tak hrůzy katastrof.

Proto vás varuji, proto opakuji stokrát a po tisíc let ona tvrdá, ale nutná slova:

Přikazuji vám – strážte se zla!

68

Držte se mne, držte pevně, vy, kteří jste mě našli jako Lásku. Stůjte pevně na místě, které jste si draze vykoupili mnohým utrpením pokání a napravení, trvajícím již dlouhý čas.

Držte se mé vůdčí pravice. Ona vás podpírá a posiluje, vede dobrem k Dobru. Vy sami se jí však musíte chápat. Já vás, velmi slabé, svou Vůli držet nemohu.

Má pravice by zajisté udržela celý svět jako lehoučké peří; avšak rád vašeho napravení žádá, abych na vás nepůsobil Silou a Mocí Vůle, ale v Lásce trpělivě vyčkal, až se sami udržíte nad zakalenou vodou, z ní i sami vystoupíte ke mně na pevný břeh světa Božího.

Pevná víra vás drží u mne. Pevná naděje vás staví pod mou ochranu a láska přímo vsunuje do mé pravice pevně vůdčí i mateřsky láskyplné.

69

Hledáte-li cestu ke mně, buďte opatrní, bedliví znaků, které ji jasně projevují. Některé způsoby starých dob se obnovují – dobré, i klamající lid. I prorokování a hlásání duchovních nauk formou starodávnou i přizpůsobenou tomuto času. I mé jméno bude mnohými dáno do znaku jejich škol.

Důrazně však připomínám:

Za slovy o víře, o lásce, hledejte jejich skutky. Kde jich není nebo pořádku a hlasatel sám obětí vlastního života nekoná, moje účast na jeho moudrosti je jeho osobní představou, nikoli pravdou.

V každém vážném čase naléhavých úkolů spásy posílám proroky a duchovní učitele lidu. Avšak i odpůrce mé cesty posílá k lidem své posly víry, aby vnesli klamně představy člověku o cestě jeho spasení. Víru podporují i naději dávají. Skutky obětavé lásky však neznají. A to je dostatečný důkaz, kde stojí a kdo jsou.

70

Já učím věcem pro tento čas nejdůležitějším. Nezaměňujte tyto věci za jiné. Žijte svatě a tento vysoký stav vás dovede k poznání mnohých tajemství.

Najdete v sobě i slovo učitele i pravého proroka. To se však ozývá až na úrovni boží lásky. Dává moudrost a dokonalé vyučení, až se člověk sebe vzdá a mne do sebe přijme jako jedináciho, jako myslícího duší člověka.

71

Láskou měníte svou lidskou tvář, nabýváte zjevu anděla. Stanete-li se anděly mezi lidmi, zjevím vám sebe. Nejdříve jako Ježíše, a pak, až více rozvinete služby lásky, jako Krista Moci Boží. Ta vás zvedne k Bohu a od Země navždy oddělí.

72

Radostí je mi člověk, který do srdce ukládá mé Slovo jako drahocennost svého života.

Buďte mou radostí a já vás utěším vždycky pomocí ode mne žádanou v tichosti srdce i modlitbou.